

A táj szerelmese

Néhány gondolat Bugyi Lajos festőművész tárlatáról

Pénteken este a Dobó Tihamér Képtárban nyílt meg a Csókán élő festőművész első, önálló kanizsai tárlata. A bemutatkozás impozánsra sikeredett. Mintegy harminc kisebb-nagyobb bekeretezett alkotás láttatja Bugyi Lajos harminc éves képzőművészeti pályájának legjavát. A zömmel pillanat- és tájképeket tartalmazó opus mindegyike magán viseli a festő sajátos stílusát, keze nyomát, amely révén egyedi, fölismerhető és megjegyezhető a csókai művész kiforrott technikája. Nem véletlenül. Mint azt a szerb nyelvű megnyitójában a törökkanizsai Igor Savičević művészettörténész aláhúzta: Bugyi Lajos kísérletező kedve a portrékarikatúrákon át egyenes, követhető, zökkenőmentes ívben érkezett el a pillanatok szépségének a megragadásáig. A képtár vezetőjeként Pósa Károly magyar nyelvű köszöntőjében részletesen taglalta, hogy a kiállított képek miért tekinthetők egységesnek, értéket felmutatóknak és szerethetőnek:

– Hölgyeim és uraim! A kanizsai értő közönség néha meglepődik. Mert akármennyire is foglalkozunk, egyre kevesebben maradunk, még mindig akad szívét melengető fölfedezés, ami boldogságra és meglepedettségre adhat nekünk okot. Ezidáig városunkban nagyon kevesen ismerték Bugyi Lajos festését. Az, hogy ma körünkben ünnepelhetjük a festőt, nem kis mértékben Baráth György üvegező és képkeretező mesternek köszönhető, aki találkozáskor a csókai alkotó munkáival, érdemesnek találta föl hívni rá a figyelmünket. Milyen jól tette! Így legalább megbizonyosodhattunk róla, hogy dacára a művelődési életben tapasztalható elsivárosodásnak, az anyagi megbecsülés hiánya miatti aggodalmainknak, jószerével a kezünket kell csak kinyújtani, és máris kincsek potyoghatnak az ölünkbe. Ugyanis Bugyi Lajos csókaiként tőlünk alig pár kilométerre teremti meg sajátos képi világát, ami a kellemre, az izléses színhasználatra, a finom vonalakra és az egymáshoz szépen illő tónusok által keltett vizuális megőrkítésre épül. Bátorság kell ehhez. Az el-elszürkülő világunkból egyre-másra kikopnak a színek. Marad a fekete-fehér lét, elmaszatolva, gyakran elhazudva a dolgokat, a valóságosság és az álművészet mezsgyéjén egyensúlyozva. Ezzel szemben az itt kiállított képek zömén még a sötét háttérű képeken is szinte világítanak a színek, a gyengéd kézzel de értő fölvitt ecsetvonásokban nyoma sincs az esetlegességnek, durvaságnak a ma megszokott szögletes szemléletnek. Bugyi három évtizedes festői ars poétikájának kiforrott eredményét tekintheti meg a magyarkanizsai műértő közönség, miközben el-elgondolkodhatunk azon, mennyi értéket felmutató, még rejtett, föl nem ismert, be nem mutatott alkotónk akad a bácskai-bánáti rónánkon, ahol művésznak lenni sosem jelentett hasznót, csak örökös kihívást, küzdelmet, egész embert követelő szorgalmat, munkásságot. Emiatt külön öröm, hogy egy zentai kiállítás után alkalom adódott a kanizsai önálló tárlatra is!

A hangulatos rendezvény az ünnepélyes megnyitó után nem ért véget. Kötetlen beszélgetés, interjúk és némi harapnivaló, itóka mellett estébe nyúlóan folytatódott. A kiállítást március első hetéig megtekinthető, kicsiknek, nagyoknak egyaránt ajánlott!